

College van Beroep voor het bedrijfsleven te 's-Gravenhage
2005 m. kovo 17 d. sprendimu pateiktas prašymas priimti
prejudicinį sprendimą byloje Coxon & Chatterton limited
prieš Minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit

(Byla C-130/05)

(2005/C 143/28)

(Proceso kalba: olandų)

College van Beroep voor het bedrijfsleven te 's-Gravenhage (Nyderlandai) 2005 m. kovo 17 d. sprendimu kreipėsi į Europos Bendrijų Teisingumo Teismą su prašymu, kurį Teisingumo Teismo sekretoriatas gavo 2005 m. kovo 21 d., priimti prejudicinį sprendimą byloje Coxon & Chatterton limited prieš Minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit.

College van Beroep voor het bedrijfsleven te 's-Gravenhage prašo Teisingumo Teismo atsakyti į šiuos klausimus:

- 1) Ar Direktyvos 97/78/EB ⁽¹⁾ 17 straipsnio 2 dalies a punktą reikia aiškinti taip, kad prieštaravimas importo reikalavimų neatitinkančio siuntos išsiuntimui atgal turi remtis Bendrijos taisyklių pažeidimu, arba sąlygomis, kurios galioja vietoje, dėl kurios susitarta su už krovinių atsakingu asmeniu, esančioje už Direktyvos 97/78/EB I priede išvardytų teritorijų ribų?
- 2) Ar Direktyvos 97/78/EB 17 straipsnio 2 dalies a punktą kartu su 22 straipsnio 2 dalimi bei Reglamento (EEB) Nr. 2377/90 ⁽²⁾ 5 straipsniu reikia aiškinti taip, kad ši nuostata kiekvienu atveju, kuriuo per Direktyvoje 97/78/EB numatytą patikrinimą nustatoma, kad gyvūninių produktų siunta gali būti pavojinga visuomenės arba gyvūnų sveikatai, imperatyviai reikalauja ją sunaikinti šią siuntą?
- 3) Ar Direktyvos 97/78/EB 22 straipsnį kartu su Reglamento (EEB) Nr. 2377 5 straipsniu reikia aiškinti taip, kad Reglamento (EEB) Nr. 2377 V priede nurodytos medžiagos likučių buvimo siuntoje patvirtinimas reiškia, kad siunta kelia tokį pavojų visuomenės arba gyvūnų sveikatai, jog jos negalima išsiųsti atgal?
- 4) Jei į antrą klausimą bus atsakyta neigiamai: ar Direktyvos 97/78/EB 17 straipsnio 2 dalį reikia aiškinti taip, kad ši nuostata taip pat skirta ir trečiosios šalies, į kurią siunta turi

būti išsiųsta, interesų apsaugai net tuomet, kai šie interesai neapima Europos Sąjungos valstybių narių interesų apsaugos?

⁽¹⁾ 1997 m. gruodžio 18 d. Tarybos direktyva, nustatanti principus, reglamentuojančius iš trečiųjų šalių į Bendriją įvežamų produktų veterinarinių patikrinimų organizavimą (OL L 23, p. 9).

⁽²⁾ 1990 m. birželio 26 d. Tarybos reglamentas, nustatantis veterinarinių vaistų likučių gyvūninės kilmės maisto produktuose didžiausių kiekių nustatymo tvarką Bendrijoje (OL L 224, p. 1).

Europos Bendrijų Komisijos 2005 m. kovo 21 d. pareikštas ieškinys Austrijos Respublikai

(Byla C-133/05)

(2005/C 143/29)

(Proceso kalba: vokiečių)

2005 m. kovo 21 d. Europos Bendrijų Teisingumo Teisme buvo pareikštas Europos Bendrijų Komisijos, atstovaujamos D. Martin, nurodžiusio adresą dokumentams įteikti Liuksemburge, ieškinys Austrijos Respublikai.

Europos Bendrijų Komisija Teisingumo Teismo prašo:

- 1) nustatyti, kad Austrijos Respublika, iki 2003 m. gruodžio 2 d. nepriimdama arba priimdama ne visus įstatymus ir kitus teisės aktus, būtinus įgyvendinti šios direktyvos nuostatas dėl neįgaliųjų diskriminacijos federacijos lygmeniu ir įgyvendinti visas direktyvos nuostatas žemėse, išskyrus Vienos ir Žemutinės Austrijos žemes, arba apie juos nepranešdama Komisijai, neįvykdė savo išpareigojimų, kylančių iš 2000 m. lapkričio 27 d. Tarybos direktyvos 2000/78/EB, nustatančios vienodo požiūrio užimtumo ir profesinėje srityje bendruosius pagrindus ⁽¹⁾, 18 straipsnio.
- 2) priteisti iš Austrijos Respublikos bylinėjimosi išlaidas.

Ieškinio pagrindai ir pagrindiniai argumentai

Austrijos Respublika apskritai nesiėmė priemonių, būtinų įgyvendinti direktyvos nuostatas dėl neįgaliųjų diskriminacijos federacijos lygmeniu ir žemėse, išskyrus Vienos ir Žemutinės Austrijos žemes, arba apie jas nepranešė Komisijai.

(¹) OL L 303, p. 16

Europos Bendrijų Komisijos 2005 m. kovo 22 d. pareikštas ieškinyms Italijos Respublikai

(Byla C-134/05)

(2005/C 143/30)

(Proceso kalba: italų)

2005 m. kovo 22 d. Europos Bendrijų Teisingumo Teisme buvo pareikštas Europos Bendrijų Komisijos, atstovaujamos Komisijos Teisės tarnybos nario E. Traversa, ieškinyms Italijos Respublikai.

Ieškovė Teisingumo Teismo prašo pripažinti, kad:

1. įpareigodama gauti vietinės policijos vadovo (*Questore*) suteikiamą leidimą skolų išieškojimo neteisminiu būdu veiklos vykdymui;
 2. nustatydamą leidimo galiojimą tik tos provincijos teritorijoje, kurioje jis buvo išduotas;
 3. susiedama skolų išieškojimo neteisminiu būdu veiklos vykdymą su leidime konkrečiai nurodytomis vietovėmis;
 4. įpareigodama vykdant veiklą provincijoje, kurioje subjektas neturi leidimo, suteikti įgaliojimą atstovui, turinčiam leidimą;
 5. įpareigodama subjektus matomoje vietoje pateikti klientams teikiamų paslaugų sąrašą;
 6. numatydamą, kad vietinės policijos vadovas (*Questore*) turi teisę nustatyti leidimo išdavimui papildomus reikalavimus;
7. apribodama subjektų laisvę nustatyti tarifus;
 8. pripažindama skolų išieškojimo veiklą nesuderinama su Įstatyminiame dekrete Nr. 385/93 numatyta bankine ir kreditavimo veikla;

Italijos Respublika neįvykdė savo įsipareigojimų pagal EB sutarties 43 ir 49 straipsnius ir

— priteisti iš Italijos Respublikos bylinėjimosi išlaidas.

Ieškinio pagrindai ir pagrindiniai argumentai

1. Policijos vadovo išduodamo leidimo reikalavimas yra nesuderinamas su EB sutarties 49 straipsniu, kadangi jis yra taikomas vienodai visiems kitoje valstybėje narėje įsisteigusiems paslaugų teikėjams, tačiau neatsižvelgiant į šių paslaugų teikėjų jų kilmės valstybės narės teisės aktuose numatytų įsipareigojimų, siekiant apsaugoti tą patį viešąjį interesą, laikymąsi.

2. Šiuo metu Italijos teritorija yra suskirstyta į 103 provincijas. Tai reiškia, kad Bendrijos subjektas, ketinantis įsisteigti Italijoje ir išplėsti savo veiklą didelėje Italijos teritorijos dalyje, turi pateikti tiek prašymų išduoti leidimus, kiek yra provincijų, į kurias padalinta vietovė, kurioje subjektas nori vykdyti veiklą, ir net 103 prašymų tuo atveju, jei jis norėtų įsisteigti ir vykdyti veiklą visoje Italijos teritorijoje.

3. Bendrovė, norinti įsisteigti Italijoje ir vykdyti veiklą tam tikro dydžio teritorijoje, turi ne tik gauti įvairius leidimus, bet taip pat įsigyti tiek patalpų, kiek ji gavo leidimų ir kiek jie apima provincijų. Šis įpareigojimas yra akivaizdžiai neproporcingas, atsižvelgiant į išlaidas, kurias dėl jo patiria subjektai, ir kurios nėra būtinos veiklos vykdymui. Be to, numatytas reikalavimas turėti patalpas prilygsta reikalavimui vykdančiams veiklą pagal tarpvalstybinių paslaugų teikimo sistemą subjektams įsisteigti.

4. Teisėtai savo veiklą vykdantis subjektas turi galėti ją vykdyti visoje Italijos teritorijoje, neprivalėdamas sudaryti įgaliojimo sutarties su tarpininku tuo atveju, kai šis subjektas nori vykdyti savo veiklą už provincijos, kurioje veikti jis gavo leidimą, ribų. Iš tiesų toks tarpininkas, dirbantis tame pačiame veiklos sektoriuje, yra galimas įgaliojimo konkurentas ir, be to, naudojimuisi tarpininko paslaugomis pačiam įgaliotojui reikia papildomo laiko ir išlaidų.